

(1937 – 2018)

İHSAN BARUTÇU

İhsan Barutçu Hocamız Trabzon'un Akçaabat kazasının Kadahor Köyündendir. Askere geç gitmek için doğum tarihi 1942 yazdırılsa da, aslında 1937 doğumludur. Hâfızdır, hocadır. Uzun yıllar Kırşehir'de Kur'an kursu hocalığı yapmış ve şimdi emekli olarak Kırşehir'de ikamet etmektedir.

Risale-i Nur'u ilk defa, 1952 senesinde, İstanbul'da, Şûle Yüksel Şenler Hanımın Ağabeyi Üzeyir Şenler vesilesiyle tanımış ve Yenikapı'da Üzeyir Şenler tarafından açılan dersanede beraber kalarak eserleri birlikte okuyup mütalaa etmişlerdir. Kendisi, Üzeyir Şenler'in bende çok emeği vardır diyor. (Üzeyir Şenler'in hatıraları bu kitapta vardır)

İhsan Barutçu Üstad Hazretlerini ilk defa İstanbul'da görmüş ve Emirdağ'ında ikinci ziyaretini yapmıştır. Bir sigara yüzünden kaybettikleri ise ilginçtir... Hatıralarını kamerayla kaydettim ve yazdıktan sonra kendisine tashih ettirdim.

İhsan Barutçu Anlatıyor:

Bizim oralarda Kur'ana ve hafızlığa çok önem verilirdi. Ben de küçük sayılabilecek bir yaşta, dokuz yaşında hâfızlığı bitirdim. O zamanlarda bizim oralara Şiran tarafından şeyhler, hocalar, âlimler gelirdi. Ahir zaman hâdiselerinden ve Mehdi'den filan bahsederlerdi. Ben onları dinler ve çok merak ederdim.

Hâfızlığımı ikmal ettikten birkaç sene sonra, on veya on iki yaşlarımda iken Kırşehir'e gittim. Ağabeyim orada Kapucu Camiinde imamdı. Ona ziyarete gittim. Orada Çerkez Hikmet Efendi vardı. Çok muhterem bir insandı. O, beni yanına alır, sağa sola camilere götürürdü. Sesim çok güzeldi. Çok da güzel Kur'an okuyordum. Camilerde imam dua okurken Hikmet Efendi beni ileri sürer, ben de cemaate Kur'an okurdum. O zaman cemaat bize alaka gösterir; "Kimsiniz? Nereden geliyorsunuz?" diye sormaya başlardı...

Daha sonra 14 yaşlarında iken 1952 senesinde Çerkez Hikmet Efendi ile beraber İstanbul'a gittim. İstanbul'a Kur'anı daha iyi talim ve tecvit için gelmişim. Bana Sirkeci Hocapaşa camiinde yer verdiler. Oranın imamı bana caminin odasını verdi. "Yalnız burada her gün Kur'anı ezber okuyacaksın" dedi. Ben de öyle yaptım. Küçük bir camiydi ama cemaati çoktu. Sesim güzel... Cemaat de çok beğendi... Allah rahmet etsin imam da çok sevdi bizi... Bana günde bir lira harçlık veriyorlardı. Karşıda bir lokanta vardı. Oradan günde bir öğün, yani bir kap yemek yiyebiliyordum. Bu benim için büyük bir nimet olmuştu.

Bir gün Hikmet Efendi: "Burada şarktan gelmiş büyük bir âlim var. Onu ziyarete gidelim" dedi. Gittik Reşadiye Oteline. Giriş katında talebeler eski yazı ile bir şeyler yazıyorlardı. Üstadı sorduk: "Üst kattadır. Fakat şimdi ziyaretçi kabul etmiyor. Siz yarım saat kadar bekleyin, Cuma namazı için camiye gidecek" dediler. Biz de Hikmet Efendi ile beraber beklemeye başladık. Biraz sonra Üstad üst kattan inmeye başladı... Avluya çıktuktan sonra elini öptük. Sonrada Fatih cami'inde Cuma namazını kıldık. Üstadla birlikte.

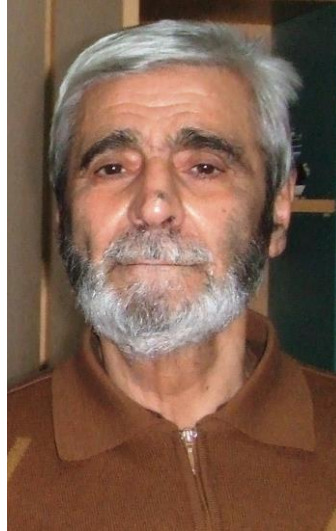
ŞÛLE YÜKSEL ŞENLER'İN AĞABEYİ ÜZEYİR BENİMLE İLGİLENDİ

Sirkeci Hocapaşa Camiinde böyle devam ederken, bir Pazar günüydü... Çok iyi hatırlıyorum... Bir rüya gördüm ben... Gökyüzünde eski yazılı sayfalar... Hiç yere düşmeden gökyüzünü tamamen kapladı... Hafiften dönüyorlardı... O arada kulağıma da, "geliyor!" diye bir ses geliyordu... Benim kafama Mehdi meselesi takılmıştı ya... Ben rüyamda, rüyamı ona yorumdum.

Ben böyle rüyalarla uyurken kapı çalındı. Saat Pazar sabahının sekiziydi... Gittim kapıyı açtım. Baktım Çankırı'lı Hâfız arkadaşım Hasan Hüseyin. Benim yaşlarımda o da... Tıpkı benim gibi, o da başka bir camide, Yeni Cami'de Kur'anı talim ediyordu. Cami İmamı Hacı Nuri Efendi'de okuyordu... Bana dedi ki: "İhsan bugün seninle öğle namazını Valide Sultan'da kılalım" dedi. "Tamam" dedim ve hazırlandım. Yayan olarak gittik camiye. Öğle namazını kıldık dışarıya çıktık.

Orada üstü başı temiz genç bir delikanlı, yanımıza geldi: "Geldin mi Hâfız?" dedi. Bana dönüp: "Bize müsaade et. Biz bir yere gideceğiz" dediler. Tabi benim canım sıkıldı. Hasan Hüseyin'e döndüm: "Mademki bir yere gidecektiniz, beni niye getirdin buraya?" dedim. O gelen, "bu arkadaş ne iş yapıyor?" dedi. "Hâfızlık" deyince; "siz de buyurun" dedi.

Yenikapı'da Çakırın Gazinosu vardı. Onun yakınında bulunan üç katlı ahşap bir binanın orta katına çıktık. Ufak ufak odaları vardı... Salon sayılabilecek biraz daha büyükçe bir odada üç dört tane genç delikanlı oturuyordu... Hoş beşten sonra, bizden birkaç yaş daha büyük 17 yaşlarında bir genç, kalktı, rahlenin üzerinde koca bir kitap açtı. Eskimez yazılı bir kitap. Birde baktım ki benim rüyamda gördüğüm sayfaların aynısı... Başladı okumaya... Okuyor ve durmadan bir şeyler anlatıyordu. Fakat ben onun anlatmalarından hiç bir şey anlamıyordum. Zaten dikkatimi kitaptaki sayfalara vermiş, gökyüzünde gördüğüm sayfalarla irtibatını kurmaya çalışıyordum. Sonradan öğrendim ki o kitap Sözler Mecmuası, ders okuyan genç de, Şûle Yüksel Şenler'in ağabeyi Özer Şenler imiş. Üstad onun adını Üzeyir olarak değiştirmiş.

Üzeyir Şenler

Neyse ders bitti... Çay getirdiler içtik... Sohbet ettik, iyice kaynaştık. Sonra biz müsaade istedik. Evden çıkarken o kitap okuyan genç -Üzeyir- bize: "Biz her gün buradayız... Böyle kitap okuyoruz... Sizi de bekliyoruz..." dedi.

O bina, Ekrem Usta diye babayiğit birinindi. Üstte kendi oturuyor, altını dersane olarak kiraya vermiş. En alt kat ise oturulacak gibi değildi. Karanlıktı.

Oraya biz bir iki ay gibi, epeyce gidip geldik. Üzeyir bize kitap veriyordu. "Bunları okuyun, getirin başka vereyim" diyordu. O zaman kitaplar şimdiki gibi değildi. Parça

parça halindeydi. Mesela Ayet-ül Kübra bir kitap. Uhuvvet ayrı bir kitap şeklindeydi. Hem de teksir halindeydi. Böylece ufak kitaplardan okumaya başladık.

Üzeyir benden biraz daha büyüktü. Yani O da çok genç daha. Evden babasından kaçıp geliyordu oraya. Babası bazen gelip gidiyor: "Benim oğlumu kandırdılar, kaçırdılar" diye bağırıp çağırıyordu. Üzeyir o anda kaçıyor. Sonra tekrar geliyordu dersaneye. Allah razı olsun. Onun bende çok emeği vardır. Çok güzel risale okurdu. Gider Üstadın yanında kalırdı. Onlar aslen Kıbrıslıdır. Ama İstanbul'da ikamet ediyorlardı. Üzeyir ile Risaleleri baştan sona kadar okudum ben. O anlattı bana risaleleri. Şule Hanım ise o zamanlarda daha devrede yoktu...

Ben Risale-i Nur'u okudukça, o zamana kadar hissetmediğim, farkına varmadığım duygularım inkişaf etmeye başlamıştı. Ruhumda ve bedenimde değişiklikler hâsıl olmaya başladı. Hayata, hadiselerle bakışım değişmişti. Üzeyir bunu benden sezdi ve: "Seni buraya alalım" dedi. Ben camiden oraya, yani Yenikapı'daki dersaneye taşındım ve yerleştim. Artık biz Üzeyir'le beraber mütemadiyen mütalaalı dersler okuyorduk. O kadar ki, mesela; 30. Söz Ene ve Zerre Risalesini ezber etmiştik. Öyle bir aşk ve şevkle okuyorduk ki akıl dimağ dururdu yani... Daha o zaman lâhikalar basılmamıştı. Benim hafızam iyidir. Kısa zamanda Risaleleri anlamak nasip oldu elhamdülillah. O sıralarda üstad Emirdağ'ında idi.

Biz Üzeyir'in kendi evlerine de giderdik. Şule 1938 doğumludur. O zamanlar daha çocuk durumundaydı. Risaleleri ağabeyi Üzeyir anlattı ona, sonra tesettüre girdi. Şule hanım üstadın vefatından sonra meşhur oldu.

ÜSTAD'I ZİYARETİM VE SİGARA YÜZÜNDEN KAYBETTİĞİM FIRSAT

Biz böyle devam ederken 1956 senesi geldi... Üzeyir bir gün bana: "Seni üstada gönderelim... Üstad yanına gelenlere dua ediyor. Git sen de duasını al" dedi. "Ama benim param yok. Yalnız Elli liram var bu yeter mi?" dedim. "Fazlasını ben sana veririm. Sonra ödersin bana" dedi. Üzeyir Şenler çok fedakâr bir insandı. Çok emeği vardır üzerimde. Emirdağ'a üstada ziyaretim seksen liraya mal olmuştu bana. Otuz lirasını Üzeyir vermiştir.

Önce Ankara'ya gittim. Mamak'ta bir dersane vardı. Atif Ural dershanede kalıyordu. İki akşam kaldım burada. Atif Ural ayrı, ben ayrı odalarda kalıyorduk. İkinci sabahın sonunda baktım, yan tarafımda, yatakta birisi yatıyor. "Bu Sungur ağabey" dediler. Kalktık. Sungur ağabey, Atif ağabeyle Cevşeni okuyup manalarını konuşmaya başladı. Sonra beni uğurladılar. Bana dediler ki: "Üstad belki kabul etmeyebilir. Sana en iyisi matbaada yeni basılan kitaplardan bir form verelim Üstad onları görünce çok memnun oluyor. Onları Üstada götür. O zaman hemen kabul eder" dediler. O tarihte kitaplar yeni harflerle Ankara'da basılmaya başlamıştı. Aldım kitabı çantama koydum. Emirdağ'ın adresini verdiler ve yola çıktım. Tabi o zaman bugünkü gibi garajlar, otobüsler yoktu... Taksinin büyüğü bir arabaya bindik. Araba eskiydi, epey zahmetlerle Emirdağ'a vardık.

Emirdağ'ında sabah namazından sonra çorbamı içtim. Babam rahmetli tütün satardı, onun için sigaraya alışmışım ben. Çorbadan sonra bir sigara içtim. Fakat ağızım üstadın yanında kokmasın diye bir buçuk saat kadar oyalandım. Hemen gitmedim üstadın yanına. Tabi ben ne bileyim... Bir sigara hissetti mi babam ortalığı velveleye veriyordu. O sebeple babamdan sigara yüzünden korkardım. Üstadı da öyle zannetmişim. Üstad da aynısını yapar diye düşünüyordum...

Üstada yakın bir dükkan adresi vermişlerdi bana. Oraya gittim. İki dakika geçmedi ki bir kardeş geldi, beni aldı, Üstadın kaldığı eve götürdü. Tahta merdivenlerden üstadın yanına çıktık. Baktım üstad karyolanın üzerinde, yorganı sırtına almış, başı örtülü vaziyette oturuyordu. Mübarek elini öptüm, yanına oturdum. İsmimi sordu. "Nereden Geliyorsun?" dedi. "İstanbul'dan geliyorum, gelirken Ankara'ya uğradım. İstanbul'da dersanede kalıyorum üstadım" dedim. Sonra bana: "Senin anan baban dersanede kalmana razı mı?" diye sordu. Ben durumu anlattım... Zaten Üzeyir bana iyice talim ettirmişti. "Sorduğu sorulara şöyle cevap ver" diye talim ettirmişti. "Ben seni mânevî

evlatlığa kabul ettim. Kardeşlerle iyi geçin” dedi. Ben sevinçten, “artık bize yol açık” diye düşündüm o anda. Çok sevinmişim. Üstad bizi manevi evlat olarak kabul etmişti. Sonra üstad: “Bir saat evvel gelseydin seni yanıma alacaktım. Senin yerine Hüsnü’yü aldım” dedi. Ben bir sigara yüzünden neleri kaybetmişim... Bu sefer bunu düşündüm... Ayrıca sigara için üstadın cevabı babam gibi olmamış, başka türlü mesaj vermişti... “Sen sigara yüzünden geç kalınca, Hüsnü Bayram kardeşi yanıma aldım” demek istemişti herhalde...

Tekrar elini öptüm ve ayrıldım. Bu ikinci görüşüm olmuştu üstadı. Sonra ben askere gittim. Askerde iken üstad vefat etmiş. Bir daha göremedim kendisini.

Ben bu sigara meselesini Erzurum’da bir derste Hüsnü Kardeşe de dedim... Anlattım... “Sen benim yerime gittin haberin olsun” dedim gülererek. O da güldü...

RİSALE-İ NUR ESERLERİNİ HERKES OKUMALIDIR

Sonra 1960’da askere gittim Sarıkamış’a. Askere giderken valizimi Risale-i Nur doldurdum götürdüm. Okumak için. Dinden uzak bir binbaşı bunları gördü. Artık bütün bölüğü, subaylar, karavanacılar dâhil herkesi bir salona topladı. Salon lebalep doldu. Risaleleri koydu oraya. Başladı beni sorgulamaya. “Niye okuyorsun bunları?” Dedi. Herkes bizi dinliyor. “Komutanım ben hâfızım. Bunlar dini kitaplardır. Benim mesleğimle alakalı... Ben mesleğimle alakalı kitapları okuyorum” dedim. “Olur mu öyle şey. Bu adam çok tehlikelidir. Kürtçüdür bu...” demeye başladı. Biz başladık bununla münazaraya. Dedim ki: “Ben bu kitapların hepsini okudum. Bunların içinde millete ve vatana zararlı bir satır bir şey bulun, ben bu kitapları bırakacağım komutanım” dedim. “Seni sivil hayatında da takip ettireceğim” dedi. Aynen şöyle dedim: “Ne yaparsan yap. Ben bunlardan istifade ediyorum. Ve bunları okumayı bırakamam” dedim... Hakikaten Kırşehir’de çok kere karakollara çağrıldım. Fakat bir hapis hayatım olmadı Allah’a şükür.

Risale-i Nur eserlerini herkes okumalıdır. O dünya ve Ahiret hayatının mahiyetini Kur’anın nurundan, ışığından haber veriyor. Allahın varlık ve birliğini, Ahiretin varlığını iki kere iki dört katıyetinde ispat ediyor. Allah rahmet etsin. Ord. Prof. Ali Fuat Başgil, TBMM de: “Risale-i Nur sahasında tek eserdir” demiştir. Bugün bütün dünya ilim meclislerinde Risale-i Nur kabul görmüştür ve artık dünyanın her yerinde okunmaktadır. Hiç kimseye de zararı yoktur. Olmamıştır... Olamazda...